

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**

40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/20/2022/558/AK

Katowice, 21 marca 2022 r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r., o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., Poz. 570 z późn. zm.), art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r., Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r., Poz. 735 z późn. zm.)

w związku z odwołaniem z 4.01.2022r. wniesionym przez P. – przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: ZUPH MAX-BUD 1 z siedzibą w Rudzie Śl. przy ul. , reprezentowanego przez pełnomocnika P. , od decyzji nr 8/2021 z 2.12.2021r., nr spr. BE.6220.13.2021.IG.12 działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Świętochłowice, I Zastępcy Prezydenta Miasta Świętochłowice, którą orzeczono w następujący sposób:

„Prezydenta Miasta Świętochłowice
orzeka:

Odmówić wydania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych realizacji planowanego przedsięwzięcia pn:

„Instalacja do przetwarzania gruzu na działce o numerze ewidencyjnym w Świętochłowice przy ul. ”,

ze względu na niezgodność lokalizacji przedmiotowego przedsięwzięcia z ustaleniami planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego miasta.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego – Anna Kajzerek (sprawozdawca)

Członek składu orzekającego – Kamila Koziera

Członek składu orzekającego – Robert Nowicki

na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 marca 2022 r.

orzekło

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ I instancji orzekł jak to wskazano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Odwołanie od ww. decyzji wniósł P. – przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod firmą: ZUPH MAX-BUD 1 z siedzibą w Rudzie Śl. przy ul. Zgrzebnika 4/9, reprezentowany przez pełnomocnika P. . W odwołaniu wskazano, iż nieprawdziwe jest stwierdzenie, że planowana inwestycja jest niezgodna z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W uzasadnieniu strona działająca przez pełnomocnika wskazała, że [cyt.:] „W szczególności planowane przedsięwzięcie nie narusza zakazu dotyczącego gospodarowania odpadami, tj. MPZP przewiduje „zakaz lokalizacji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami, za wyjątkiem terenów P/U, w obszarze których

dopuszcza się magazynowanie odpadów z zastrzeżeniem zakazu lokalizacji zakładów związanych z recyklingiem – zakaz nie dotyczy terenu 1P/U”; natomiast planowane przedsięwzięcie nie stanowi recyklingu. Planowane przedsięwzięcie zgodnie z Ustawą o odpadach (tj. Dz. U. 2021 poz. 779 ze zmianami) stanowi działalność „Wymiana odpadów w celu poddania ich któremukolwiek z procesów wymienionych w pozycji R1-R11” (metoda odzysku R12). Ustawa o odpadach wyodrębnia działalność odzysku oraz recyklingu poprzez wprowadzone definicje w art. 3 oraz poprzez katalog metod odzysku i recyklingu przywołany w załączniku 1 ustawy o odpadach. Zatem zgodnie z w/w planowane przedsięwzięcie nie stanowi działalności objętej zakazem.” Jednocześnie podniesiono, że organ I instancji nie podjął próby wyjaśnienia niezgodności planowanej inwestycji z planem zagospodarowania czym naruszył przepisy postępowania w stopniu znacznym, w związku z czym wniesiono o ponowne rozpatrzenie wniosku.

Odwołanie wraz z aktami sprawy zostało przekazane przez organ I instancji do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach.

Po wpłynięciu odwołania Kolegium stwierdziło, że jest ono dopuszczalne i zostało wniesione z zachowaniem ustawowego terminu.

Podstawą materialnoprawną niniejszego rozstrzygnięcia stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst. jedn. Dz. U. z 2021r., Poz. 2373, dalej jako: „ustawa” lub „ustawa – ooś”). W myśl art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonano w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10.09.2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019r., Poz. 1839). Przedmiotowe przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane przez organ I instancji do kategorii określonej w § 2 ust. 1 pkt 47 ww. rozporządzenia, jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, tj. instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach odpadów inne niż wymienione w pkt 41 i 46, w tym składowiska odpadów inne niż wymienione w pkt 41, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t, z wyłączeniem instalacji

do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, z późn. zm.).

Stosownie do art. 74 ust. 1 ww. ustawy do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko - raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 - kartę informacyjną przedsięwzięcia; (pkt 1)
- 2) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie; (pkt 3);
- 3) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3; (pkt 3a);
- 4) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a (pkt 6).

W myśl ust. 2 tego artykułu, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1-3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 1a – 7 tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 ustawy, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego (pkt 1) oraz zasięga opinii organu, o których mowa w art. 78 (to jest właściwego organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej-przyp. Kolegium), w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 – 3a, 10 – 19 i 21 – 28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt 2), uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi

potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt 4).

W myśl art. 79 ust. 1 ustawy przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Z kolei w myśl ust. 2 tego przepisu organ prowadzący postępowanie może, w drodze postanowienia, wyłączyć stosowanie przepisów działu III i VI w odniesieniu do przedsięwzięć realizowanych na terenach zamkniętych, jeżeli zastosowanie tych przepisów mogłoby mieć niekorzystny wpływ na cele obronności i bezpieczeństwa państwa.

Zgodnie z treścią art. 80 ust. 1 ustawy jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 tego artykułu właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. (...).

W myśl art. 81 ust. 1 ustawy, jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika brak możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji, spośród wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, wariant dopuszczony do realizacji. W przypadku braku możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantach, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, oraz w przypadku braku zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wariantu dopuszczonego do realizacji, organ odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia. W świetle ust. 2 ww. artykułu, jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody. Z kolei w świetle ust. 3 ww. artykułu jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. – Prawo wodne, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację tego przedsięwzięcia, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy.

Zgodnie z treścią art. 82 ust. 1 ustawy w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ:

- 1) określa:
 - a) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia, w przypadku inwestycji w zakresie terminalu oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, miejsce realizacji przedsięwzięcia określa się za pomocą mapy w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych, z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, stanowiącej załącznik do decyzji,
 - b) istotne warunki korzystania z terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia

- uciążliwości dla terenów sąsiednich,
 - c) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1, w szczególności w projekcie budowlanym, w przypadku decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18, 23, 26 i 27 ustawy,
 - d) wymogi w zakresie przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowych, w odniesieniu do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii w rozumieniu ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska,
 - e) wymogi w zakresie ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko,
 - f) gotowość instalacji do wychwytywania dwutlenku węgla w przypadku instalacji do spalania paliw w celu wytwarzania energii elektrycznej, o elektrycznej mocy znamionowej nie mniejszej niż 300 MW;
- 2) w przypadku gdy z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika potrzeba:
- a) wykonania kompensacji przyrodniczej – stwierdza konieczność wykonania tej kompensacji,
 - b) unikania, zapobiegania, ograniczania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - nakłada obowiązek tych działań,
 - c) monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - nakłada obowiązek monitorowania, określając jego zakres, termin i obowiązki co do przedłożenia informacji o jego wynikach regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska, organowi wydającemu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach oraz, gdy jest to uzasadnione, wskazuje inne organy, którym należy przedłożyć wyniki, spośród następujących:
 - wójt, burmistrz lub prezydent miasta,
 - starosta,
 - marszałek województwa,
 - wojewódzki inspektor ochrony środowiska;
- 3) w przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, stwierdza konieczność utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania;
- 4) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, z zastrzeżeniem pkt 4a i 4b; nie dotyczy to inwestycji w zakresie terminalu;
- 4a) nakłada obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę dla inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej lub inwestycji jej towarzyszącej wydawanej na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
- 4b) może nałożyć obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania pozwolenia na prace przygotowawcze wydawanej na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2011r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
- 5) może nałożyć na wnioskodawcę obowiązek przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia.

- 6) w przypadku stwierdzenia konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania - nakłada obowiązek wykonania analizy porealizacyjnej, określając jej zakres i termin przedstawienia oraz wskazując inne organy, którym także należy ją przedstawić

W myśl ust. 2 ww. artykułu w stanowisku, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 tego przepisu, właściwy organ stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy, oraz pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4b, biorąc pod uwagę w szczególności następujące okoliczności:

- 1) posiadane na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dane na temat przedsięwzięcia nie pozwalają wystarczająco ocenić jego oddziaływania na środowisko lub wymagają uszczegółowienia w ramach decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18, oraz pozwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4b;
- 2) ze względu na rodzaj i charakterystykę przedsięwzięcia oraz jego powiązania z innymi przedsięwzięciami istnieje możliwość kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;
- 3) istnieje możliwość oddziaływania przedsięwzięcia na obszary wymagające specjalnej ochrony ze względu na występowanie gatunków roślin i zwierząt lub ich siedlisk lub siedlisk przyrodniczych objętych ochroną, w tym obszary Natura 2000 oraz pozostałe formy ochrony przyrody.

Zgodnie z treścią ust. 3 ww. przepisu charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
 - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
 - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
 - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
 - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1
 - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
 - c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;

W myśl ust. 3 tego przepisu organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy

- 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji;
- 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1;
- 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86a ustawy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych

uwarunkowaniach przekazuje ostateczne decyzje, o których mowa w art. 71 ust. 1, wraz z kopią załączników organowi ochrony środowiska, o którym mowa w art. 378 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska.

Art. 86b ustawy stanowi, że w przypadku gdy strona złożyła odwołanie od decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a organ, który wydał decyzję, uzna, że odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, stosuje się przepis art. 132 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że zgodę na uchylenie lub zmianę decyzji zgodnie z żądaniem odwołania wyraża jedynie podmiot planujący realizację przedsięwzięcia.

Natomiast zgodnie z art. 86c tej ustawy wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

W myśl art. 86d ust. 1 ustawy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia:

- 1) zawiesza postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
- 2) umarza postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach - jeżeli nie zagraża to interesowi społecznemu.

W myśl ust. 2 tego przepisu jeżeli w okresie trzech lat od daty zawieszenia postępowania podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia nie zwróci się o podjęcie postępowania, żądanie wszczęcia postępowania uważa się za wycofane. W myśl ust. 3 tego przepisu przepisów art. 98 i art. 105 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

Z kolei podstawę formalnoprawną rozstrzygnięcia organu odwoławczego stanowią normy zawarte w art. 138 kpa. Przepis ten w § 1 stanowi, że organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo (pkt 1)
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo (pkt 2)
- 3) umarza postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów. W świetle § 2b tego artykułu przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. Z kolei, stosownie do postanowień § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 kpa wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wyjaśnia, że charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i

rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wpływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Głosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147). Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kpa ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu II instancji legła niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kpa). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art.138 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX). W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kpa.

Po analizie zatem stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach orzekło o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji organu I instancji na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa, ponieważ stwierdziło, że decyzja ta jest prawidłowa. Zważyć należy, że decyzja o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji nie jest decyzją o zatwierdzeniu decyzji organu I instancji. Utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji to utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia (osnowy) zawartego w tej decyzji i oznacza, że rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest identyczne (pokrywa się) z rozstrzygnięciem zawartym w decyzji organu I instancji, ponieważ organ II instancji doszedł - w wyniku swojego postępowania w sprawie - do takiej samej konkluzji, jak organ I instancji.

Kolegium podzieliło zatem stanowisko organu I instancji zajęte w wydanej decyzji. Jednocześnie stwierdziło, iż organ I instancji przeprowadził postępowanie w sprawie w sposób prawidłowy i zebrał materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Organ I instancji, w ocenie Kolegium, przeprowadził postępowanie zgodnie z przepisami ustawy – ooś oraz przepisami kpa, wypełniając obowiązki płynące z art. 10 § 1 kpa i art. 9 kpa oraz prawidłowo sporządził uzasadnienie wydanego rozstrzygnięcia. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w całej rozciągłości podzieliło stanowisko organu I instancji, nie znajdując podstaw do podważenia ustaleń poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, w tym nie dopatrzyło się naruszeń wskazanych przez odwołującą się stronę. Kolegium w oparciu o akta sprawy przekazane przez organ I instancji, dokonało takich samych ustaleń jak organ I instancji, czego skutkiem jest wydanie niniejszej decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji.

Podejmując rozstrzygnięcie w sprawie wskazać przyjdzie, iż decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy - ooś,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy - ooś lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części,

a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Zauważyć bowiem należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań. Wydanie decyzji negatywnej tj. odmawiającej określenia środowiskowych warunków na realizację przedsięwzięcia następuje w przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony;
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji.

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpatrywanej sprawy wskazać przyjdzie, że organ I instancji zaskarżoną decyzją odmówił określenia środowiskowych uwarunkowań dla planowanego przedsięwzięcia z powodu niezgodności jego lokalizacji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. W uzasadnieniu decyzji, po przytoczeniu przepisów prawa oraz opisie czynności postępowania i analizie charakteru przedsięwzięcia, organ I instancji stwierdził, że [cyt.:] „Dla terenu, na którym ma powstać planowane przedsięwzięcie obowiązuje *Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta*, przyjęty uchwałą Rady Miejskiej w Świętochłowicach nr XXVIII/245/20 z dnia 23.06.2020 r. W § 5 pkt 3b przedmiotowego planu zapisano dopuszczenie, które dotyczy wyłącznie przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Tymczasem planowane przedsięwzięcie zostało przez Wnioskodawcę zakwalifikowane zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2019, poz. 1839 z późn. zm.), a więc mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. W związku z tym, należy uznać, iż występuje tutaj sprzeczność z zapisami planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego. Ponadto w § 5 pkt 3b ww. uchwały występuje zakaz lokalizacji na przedmiotowym terenie zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami, za wyjątkiem terenów P/U, w obszarze których dopuszcza się magazynowanie odpadów z zastrzeżeniem zakazu lokalizacji zakładów związanych z recyklingiem – zakaz nie dotyczy terenu 1P/U. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. – o odpadach (...) ilekroć w ustawie jest mowa o gospodarowaniu odpadami - rozumie się przez to zbieranie, transport lub przetwarzanie odpadów, w tym sortowanie, wraz z nadzorem nad wymienionymi działaniami, a także późniejsze postępowanie z miejscami unieszkodliwiania odpadów oraz

działania wykonywane w charakterze sprzedawcy odpadów lub pośrednika w obrocie odpadami. Planowane przedsięwzięcie będzie polegało na uruchomieniu instalacji do przetwarzania odpadów – gruzu (co wynika m. in. z zapisu w raporcie oddziaływania na środowisko – str. 16) i wpisuje się w definicję gospodarowania odpadami określoną w ustawie – o odpadach. (...) W przypadku przedmiotowego przedsięwzięcia Organ stwierdza niezgodność jego lokalizacji z zapisami § 5 pkt 3b oraz § 5 pkt 3b „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta”, przyjętego uchwałą Rady Miejskiej w Świętochłowicach nr XXVIII/245/20 z dnia 23.06.2020r.” Mając na uwadze powyższe organ I instancji stwierdził więc, że planowane przedsięwzięcie nie jest zgodne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Powyższe ustalenia organu I instancji w ocenie strony odwołującej się, działającej przez pełnomocnika są błędne i stały się podstawą do sformułowania przytoczonych na wstępie niniejszej decyzji zarzutów odwołania. Jednakże stwierdzić przyjdzie, że wnioski organu I instancji są prawidłowe i doprowadziły do prawidłowego rozstrzygnięcia, zatem stanowisko tegoż organu należało podzielić.

Wskazać przyjdzie, że zgodnie z zapisami „Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta”, przyjętego uchwałą Rady Miejskiej w Świętochłowicach nr XXVIII/245/20 z dnia 23.06.2020r. (w skrócie: „mpzp”) teren, na którym planowane jest do realizacji przedsięwzięcie, oznaczono symbolem 4P/U i 6U. Zgodnie z § 19 ust. 1 pkt. 1 mpzp, dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1P/U, 2P/U, 3P/U, **4P/U**, 5P/U, 6P/U, 7P/U, 8P/U, 9P/U ustala się przeznaczenie podstawowe: tereny zabudowy produkcyjno-usługowej; w granicach terenu 4P/U dopuszcza się lokalizację zespołów parkingów, zespołów garaży również wielopoziomowych (pkt 2). Natomiast zgodnie z § 16 ust. 1 pkt 1 mpzp, dla terenów oznaczonych na rysunku planu symbolami: 1U, 2U, 3U, 4U, 5U, **6U** ustala się przeznaczenie podstawowe: tereny zabudowy usługowej. W mpzp zawarto definicję terenów zabudowy produkcyjno – usługowej i terenów zabudowy usługowej. I tak zgodnie z § 2 pkt 11 mpzp, ilekroć w dalszych przepisach niniejszej uchwały jest mowa o terenach zabudowy produkcyjno-usługowej – rozumie się przez to funkcje terenów i budynków związanych bezpośrednio z istniejącą lub planowaną produkcją, magazynowaniem, logistyką usługami (z wyłączeniem usług publicznych). Z kolei ilekroć w dalszych przepisach uchwały jest mowa o terenach zabudowy usługowej – rozumie się przez to funkcje terenów i budynków – w niniejszym planie – głównie w dziedzinach: handlu, gastronomii, administracji (budynki administracyjne i biurowe), wymiaru sprawiedliwości, ochrony zdrowia i opieki społecznej, wychowania, kultury, nauki, szkolnictwa i oświaty, sportu i rekreacji, turystyki, usług pocztowych, rzemiosła, obsługi komunikacji, bazy logistyczne, wystawiennictwa, instytucji finansowych oraz ubezpieczeniowych, siedzib stowarzyszeń, związków, izby zawodowych i gospodarczych, jednostek projektowych, consultingowych, instytucji gospodarczych oraz innych, których powyższe grupy nie dotyczą bezpośrednio, a mają charakter usługowy. (§ 2 pkt 9 mpzp.). Nadto w rozdziale 2 mpzp pt. „Ustalenia ogólne” zawarto zapisy dotyczące całego obszaru objętego „Miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta”, przyjętego uchwałą Rady Miejskiej w Świętochłowicach nr XXVIII/245/20 z dnia 23.06.2020r. W § 5 pkt. 3 ppkt. b mpzp, zapisano: „W odniesieniu do środowiska naturalnego ustala się zakazy lokalizacji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami, za wyjątkiem terenów P/U, w obszarze których dopuszcza się magazynowanie odpadów z zastrzeżeniem zakazu lokalizacji zakładów

związanych z recyklingiem – zakaz nie dotyczy terenu 1 P/U”, natomiast w myśl § 5 pkt. 4 ppkt. c mpzp, „W odniesieniu do środowiska naturalnego ustala się: dopuszcza się: realizację przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wyjaśnia, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego, a zatem podlega wykładni tak jak inne źródła prawa powszechnie obowiązującego. Przy dokonywaniu interpretacji jego zapisów nie można postępować wybiórczo i część zapisów pominąć jako nieistotnych lub nie dostrzegać ich powiązania z innymi przepisami planu. Zapisy planu miejscowego należy zatem odczytywać w kontekście jego całościowej analizy, a nie tylko wybranych fragmentów planu. Nie jest zatem dopuszczalna wykładnia zapisów planu w oderwaniu od całokształtu regulacji prawnej tego aktu, którego dany zapis jest elementem. Nie jest zatem dopuszczalna wykładnia przepisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego bez uwzględnienia innych przepisów tego planu odnoszących się do badanego zagadnienia ładu przestrzennego. Przyjęcie interpretacji pojedynczego zapisu, oderwanej od całokształtu regulacji wyznaczającej reguły ładu przestrzennego stanowi naruszenie prawa.

Z akt sprawy wynika, że planowane przedsięwzięcie polegać będzie na budowie instalacji do przetwarzania gruzu na działce o numerze inwestycyjnym w Świętochłowicach przy ul. . Jak wynika z raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko zakres przedsięwzięcia obejmować będzie budowę instalacji do przetwarzania odpadów gruzu betonowego. W ramach przedsięwzięcia planuje się wykorzystanie kruszarki, ładowarki oraz przesiewacza. Zakładany przerób gruzu to 30 ton/godzinę. W czasie pracy zakładu urządzenia mają być w stanie wyprodukować około 500 ton kruszywa w ciągu doby. Zakres przedsięwzięcia obejmuje budowę kontenerowego budynku socjalno-biurowego z serwerownią, utwardzonego placu magazynowego z krawężnikami, ogrodzenia z zamykaną bramą, boksów magazynowych, układu komunikacji wewnętrznej oraz przyłączy i instalacji niezbędnej infrastruktury technicznej. Odpady pozyskiwane będą głównie z własnych budów i prac remontowo – drogowych, jak też od podmiotów zewnętrznych realizujących różne zadania inwestycyjne branży budowlanej. Szczegółowa charakterystyka przedsięwzięcia – praca urządzeń: ładowarek, kruszarki i przesiewacza została przedstawiona w raporcie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Inwestycja należy do przedsięwzięć zawsze znacząco oddziałujących na środowisko. Wnioskodawca bowiem zakwalifikował planowane do realizacji przedsięwzięcie według § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. 2019, poz. 1839 z późn. zm.) i kwalifikację tę podzielił zarówno organ I instancji, jak i Kolegium. Jak wynika z akt sprawy przedsięwzięcie jest przewidziane do realizacji na terenie oznaczonym w mpzp symbolami 4P/U i 6U. Jak wyżej wskazano, tereny oznaczone symbolem 6U w mpzp to tereny zabudowy usługowej, których definicja została zawarta w zacytowanym powyżej § 2 pkt 9 mpzp, pod pojęciem którym plan rozumie funkcje terenów i budynków głównie w dziedzinach: handlu, gastronomii, administracji (budynki administracyjne i biurowe), wymiaru sprawiedliwości, ochrony zdrowia i opieki społecznej, wychowania, kultury, nauki, szkolnictwa i oświaty, sportu i rekreacji, turystyki, usług pocztowych, rzemiosła, obsługi komunikacji, bazy logistyczne, wystawiennictwa, instytucji finansowych oraz ubezpieczeniowych, siedzib stowarzyszeń, związków, izby zawodowych i gospodarczych, jednostek projektowych, consultingowych, instytucji gospodarczych oraz innych, których powyższe grupy nie dotyczą bezpośrednio, a mają charakter usługowy. Na tym terenie obowiązuje zakaz lokalizacji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami w myśl § 5 pkt 3 ppkt. b mpzp. A zatem już tylko z uwagi na to, że przedsięwzięcie jest planowane na terenie oznaczonym symbolem 6U jest ono niezgodne z zapisami mpzp. Zakaz ten ma charakter bezwzględny i nie można wywieść z zapisów mpzp w tym przypadku jakichkolwiek wyjątków.

Kolegium stwierdziło, że strona dokonując kwalifikacji przedsięwzięcia według zapisów mpzp nie dostrzegła postanowień § 5 pkt 3 ppkt. b i § 5 pkt 4 ppkt. c planu, których nie sposób było pominąć przy interpretacji cyt. § 16 ust. 1 pkt 1 oraz § 19 ust. 1 pkt. 1 i 2 mpzp. Przepisy § 5 pkt 3 ppkt. b i § 5 pkt 4 ppkt. c mpzp zamieszczone zostały bowiem w rozdziale pt. „Ustalenia ogólne”, którego zapisy odnoszą się do całego obszaru objętego mpzp. W przepisie § 5 pkt 3 ppkt. b mpzp ustanowiono zakaz lokalizacji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami, za wyjątkiem terenów P/U, w obszarze których dopuszcza się magazynowanie odpadów z zastrzeżeniem zakazu lokalizacji zakładów związanych z recyklingiem – zakaz nie dotyczy terenu 1 P/U. Zgodnie zaś z § 5 pkt 4 ppkt. c mpzp na terenie objętym planem dopuszcza się jedynie realizację przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

W związku z powyższym na obszarze oznaczonym w mpzp symbolem 6U obowiązuje zakaz lokalizacji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami. Na obszarze tym dopuszcza się jedynie realizację przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (§ 5 pkt 4 ppkt. c mpzp), jednakże takim przedsięwzięciem planowana do realizacji inwestycja nie jest.

Z kolei w przypadku obszaru oznaczonego w mpzp symbolem 4P/U, wskazać przyjdzie, że przepis § 5 pkt 3 ppkt. b mpzp przewiduje zakaz lokalizacji zakładów związanych z gospodarowaniem odpadami. Przewiduje jednak wyjątek odnoszący się do terenów oznaczonych symbolem P/U, w obszarze których dopuszcza się magazynowanie odpadów z jednoczesnym zastrzeżeniem zakazu lokalizacji zakładów związanych z recyklingiem – zakaz ten nie dotyczy terenu 1 P/U, gdzie przewidziano w planie lokalizację inwestycji związanych ze składowaniem i gospodarowaniem odpadami (§ 19 ust. 1 pkt 3 mpzp). Zakaz ten nie ma zatem charakteru bezwzględnie, gdyż przewiduje wyjątki w przypadkach określonych w przepisach mpzp.

Dokonując wykładni powyższych przepisów mpzp, w celu wyprowadzenia stosownych wniosków i podjęcia rozstrzygnięcia Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach obowiązane było sięgnąć do odpowiednich definicji zawartych w ustawie z dnia 14 grudnia 2012r. o odpadach (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 779 z późn. zm.) – zwanej dalej: „ustawą” lub „ustawą o odpadach”. W związku z tym zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 1 pkt 2, ilekroć w ustawie jest mowa o gospodarowaniu odpadami - rozumie się przez to zbieranie, transport, przetwarzanie odpadów, łącznie z nadzorem nad tego rodzaju działaniami, jak również późniejsze postępowanie z miejscami unieszkodliwiania odpadów oraz działania wykonywane w charakterze sprzedawcy odpadów lub pośrednika w obrocie odpadami. Z kolei ilekroć w ustawie jest mowa o przetwarzaniu - rozumie się przez to procesy odzysku lub unieszkodliwiania, w tym przygotowanie poprzedzające odzysk lub unieszkodliwianie w myśl art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy. W myśl pkt. 14 ust. 1 tego artykułu, ilekroć w ustawie jest mowa o odzysku - rozumie się przez to jakikolwiek proces, którego głównym wynikiem jest to, aby odpady służyły użytecznemu zastosowaniu przez zastąpienie innych materiałów, które w przeciwnym przypadku zostałyby użyte do spełnienia danej funkcji, lub w wyniku którego odpady są przygotowywane do spełnienia takiej funkcji w danym zakładzie lub ogólnie w gospodarce. Stosownie zaś do art. 3 ust. 1 pkt 23 ustawy, ilekroć w ustawie jest mowa o recyklingu - rozumie się przez to odzysk, w ramach którego odpady są ponownie przetwarzane na produkty, materiały lub substancje wykorzystywane w pierwotnym celu lub innych celach; obejmuje to ponowne przetwarzanie materiału organicznego (recykling organiczny), ale nie obejmuje odzysku energii i ponownego przetwarzania na materiały, które mają być wykorzystane jako paliwa lub do prac ziemnych.

Po analizie charakterystyki przedsięwzięcia Kolegium stwierdziło, iż stanowi ono instalację, w której następować będzie recykling odpadów, który jest formą odzysku i w tym przypadku nie ma podstaw do zaprzeczania stanowisku strony, która twierdzi, iż prowadzi

odzysk odpadów. Recykling, jak wskazano, jest bowiem odzyskiem w ramach którego odpady są ponownie przetwarzane na produkty, materiały lub substancje wykorzystywane w pierwotnym celu lub innych celach. Wnioskodawca zaś wskazał, że rozdrobnione i przesiane kruszywo będzie magazynowane w wydzielonych oznaczonych boksach do momentu sprzedaży. Powstały zatem materiał – kruszywo będzie sprzedawane jako materiał budowlany. Zatem działania wnioskodawcy wskazują na recykling odpadów. Zaś na terenie oznaczonym symbolem P/U przewiduje się zakaz lokalizacji zakładów związanych z recyklingiem. Zatem również z tych względów Kolegium stwierdza niezgodność planowanego przedsięwzięcia z zapisami mpzp. Na marginesie wskazać należy, że na obszarze tym dopuszcza się realizację przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (§ 5 pkt 4 ppkt. c mpzp), jednakże planowana do realizacji inwestycja takim przedsięwzięciem nie jest.

Wobec powyższego Samorządowe Kolegium Odwoławcze wskazuje, że wydanie decyzji w przedmiocie określenia środowiskowych uwarunkowań dla każdego przedsięwzięcia jest możliwe po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, o czym stanowi przepis art. 80 ust. 2 ustawy – ooś. Z przywołanej regulacji bezspornie wynika, że tryb postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która jest wymagana zarówno dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, jak i dla przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (art. 71 ust. 1 ustawy) uzależniony jest, poza wyjątkami określonymi w zdaniu drugim art. 80 ust. 2 ustawy, od podstawowego kryterium, jakim jest zgodność z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeśli został uchwalony. Stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym przeprowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami.

Na podstawie akt sprawy Kolegium ustaliło, że planowane do realizacji przedsięwzięcie położone jest na terenie oznaczonym symbolem 4P/U i 6U zgodnie z zapisami Miejsowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru w rejonie Drogowej Trasy Średnicowej, linii kolejowej, ulic Metalowców, Wojska Polskiego, Śląskiej i Ceramicznej oraz granicy administracyjnej miasta”, przyjętego uchwałą Rady Miejskiej w Świętochłowicach nr XXVIII/245/20 z dnia 23.06.2020r. Na powyższych zaś terenach, zgodnie z przedstawionym wywozem, niedopuszczalna jest realizacja planowanego przedsięwzięcia. Strona dokonując zaś kwalifikacji przedsięwzięcia według zapisów mpzp nie dostrzegła postanowień § 5 pkt 3 ppkt. b i § 5 pkt 4 ppkt. c planu, opierając swoje stanowisko jedynie na zapisach § 16 ust. 1 pkt 1 oraz § 19 ust. 1 pkt. 1 i 2 mpzp, co doprowadziło ją do błędnych wniosków i przeświadczenia o zgodności planowanego przedsięwzięcia z przepisami mpzp.

Stosownie do unormowanej w art. 6 kpa zasady praworządności organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Mając zatem powyższe na uwadze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach orzekło na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 kpa jak w sentencji, utrzymując w mocy decyzję organu I instancji.

Należy zwrócić uwagę, że przepis art. 138 § 1 pkt 1 kpa nie określa przesłanek do podjęcia przez organ odwoławczy decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji, niemniej jednak należy zauważyć, że utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie narusza ona przepisów materialnych i procesowych. Przedmiotem postępowania odwoławczego nie jest bowiem jedynie weryfikacja decyzji, a ponowne rozpoznanie sprawy administracyjnej. Zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą jest wyznaczany zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu I instancji, a więc musi zachodzić tożsamość podmiotowa i przedmiotowa sprawy. Organ odwoławczy jest obowiązany ocenić prawidłowość zaskarżonej decyzji nie tylko w granicach zarzutów przedstawionych w

odwołaniu, lecz także pod kątem przepisów prawa materialnego i procesowego, które mają zastosowanie w sprawie rozstrzygniętej zaskarżoną decyzją. Ocena ta nie powinna być jedynie formalna w znaczeniu przyjętym dla kasacyjnego modelu orzekania, lecz powinna być poprzedzona, o ile jest to konieczne dla sprawdzenia zasadności i poprawności decyzji, przeprowadzeniem stosownego postępowania wyjaśniającego. Ponadto należy zauważyć, że - jak stwierdza np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 9 grudnia 2015r., sygn. akt II SA/Rz 1074/15, LEX nr 1949073 [cyt.:] „W orzecznictwie, zachowującym aktualność także po nowelizacji art. 138 § 2 k.p.a. (dokonanej ustawą z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011 r. Nr 6, poz. 18 z późn. zm.), podkreśla się, że decyzja kasacyjna powodująca przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji nie może być podjęta w sytuacjach innych niż te, które zostały określone w art. 138 § 2 k.p.a. Żadne inne wady postępowania, ani wady decyzji podjętej w I instancji nie dają organowi odwoławczemu podstaw do wydania decyzji kasacyjnej, bowiem niedopuszczalna jest wykładnia rozszerzająca art. 138 § 2 k.p.a. (wyrok NSA z 25 maja 1983 r. II SA 403/83 - ONSA 1983/1/38, wyrok NSA z 29 kwietnia 1998 r. I SA/Łd 166/97 – niepubl.)”.

Decyzję kasacyjną organ odwoławczy może zatem podjąć w sytuacji, gdy organ I instancji w ogóle nie przeprowadził postępowania wyjaśniającego albo przeprowadzone postępowanie wyjaśniające nie jest wystarczające do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy i jednocześnie brak jest podstaw do zastosowania przez organ odwoławczy przepisu art. 136 kpa. tj. przeprowadzenia przez ten organ uzupełniającego postępowania dowodowego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach z powyższych względów nie znalazło również podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji w całości albo w części i w tym zakresie orzeczenia co do istoty sprawy albo do uchylenia tej decyzji w całości albo w części i umorzenia postępowania I instancji w całości albo w części (art. 138 § 1 pkt. 2 kpa). Nie ma także podstaw prawnych do umorzenia postępowania odwoławczego (art. 138 § 1 pkt. 3 kpa).

Utrzymanie zatem w mocy decyzji organu I instancji ma miejsce wówczas, gdy dokonana przez organ odwoławczy ocena sprawy jest zbieżna ze stanowiskiem organu działającego w I instancji. Taka sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego odwoławczego z uwzględnieniem powyższych zasad stwierdza, że zaskarżoną decyzję należy pozostawić w obrocie prawnym.

Na podjęte rozstrzygnięcie nie miało wpływu nie zastosowanie przez organ I instancji przepisu art. 79a kpa, który stanowi, że w postępowaniu wszczętym na żądanie strony, informując o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, organ administracji publicznej jest obowiązany do wskazania przesłanek zależnych od strony, które nie zostały na dzień wysłania informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony. Przepisy art. 10 § 2 i 3 stosuje się (§ 1). W terminie wyznaczonym na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, strona może przedłożyć dodatkowe dowody celem wykazania spełnienia przesłanek, o których mowa w § 1. (§ 2). Wskazać należy, iż w sprawie kwalifikacja przedsięwzięcia na podstawie § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, nie została przez stronę na żadnym etapie postępowania podważona. Także lokalizacja przedsięwzięcia według zapisów mpzp nie została przez nią zakwestionowana. Okoliczności te były przez stronę podtrzymywane przez cały tok postępowania, strona miała ich pełną świadomość. Nie można więc mówić w sprawie o przesłankach zależnych od strony, które nie zostały na dzień wysłania informacji o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, przez nią spełnione lub wykazane. Zatem nie można przyjąć, iż brak zastosowania przez organ I instancji art. 79a kpa miało jakikolwiek

wpływ na wynik przeprowadzonego postępowania. W świetle poczynionych ustaleń i przedstawionego wyводу rozstrzygnięcie nie mogło być inne niż zapadłe.

Odnosząc się zaś do zarzutów odwołania wskazać przyjdzie, że Kolegium nie dopatrzyło się naruszeń podnoszonych przez stronę. Kolegium stwierdziło, że uzasadnienie decyzji organu I instancji w pełni realizuje dyspozycję art. 107 § 3 kpa, organ bowiem w oparciu o przepisy prawa i zgromadzony materiał dowodowy wywiódł i uzasadnił w sposób prawidłowy wydane rozstrzygnięcie. Pomimo, iż tok myślowy organu I instancji może wydawać się nie do końca jasny, to nie wpływa to na samo rozstrzygnięcie, które jest prawidłowe. Również ocena zgromadzonego materiału przez organ I instancji, zdaniem Kolegium, nie miała charakteru dowolnego, o czym świadczy przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji argumentacja. Nie można podzielić zarzutu braku podjęcia przez organ I instancji próby wyjaśnienia niezgodności planowanej inwestycji z planem zagospodarowania. Sprzeczność planowanego przedsięwzięcia z zapisami mpzp nie budzi wątpliwości, a zatem w takiej sytuacji, gdy plan miejscowy nie przewiduje przeznaczenia terenu pod określone przedsięwzięcie, organ ma obowiązek, wobec braku zgodności przedsięwzięcia z planem, wydać decyzję odmowną, bez dalszego badania rzeczywistego wpływu planowanej działalności na środowisko.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję, każdemu, kto ma w tym interes prawny, służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. 2022r., Poz. 329).

Wniesienie skargi na niniejszą decyzję wymaga uiszczenia **wpisu stałego w wysokości: 200zł.**

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy – ooś w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu I instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

C Z Ł O N E K
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Anna Kajzerek
(na oryginale właściwy podpis)

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Kamila Koziaara
(na oryginale właściwy podpis)

C Z Ł O N E K
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Robert Nowicki
(na oryginale właściwy podpis)

Otrzymują:

- 1/. P. – pełnomocnik P. – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą:
ZUPH MAX-BUD 1 z siedzibą w Rudzie Śl. przy ul.
Hornik Chmura Architektura Sp. z o.o.
40-013 Katowice, ul.
- 2/. Prezydent Miasta Świętochłowice
41-600 Świętochłowice, ul. Katowicka 54 wraz z aktami
- 3/. Pozostałe strony – w trybie art. 49 kpa w związku z art. 74 ust. 3 ustawy - ooś x 2
- 4/. Aa – BE 10